

til Fuglen. 17 Marts stødte jeg 3 enkelte Bekkasiner (*Limnocryptes gallinula*) i et lille Stykke fugtig Eng med Startuer, 20 Marts saa jeg en paa et lignende Stykke, men et helt andet Sted. Af Sangdrosler saa jeg en Del i Blæsevejret 19 Marts, og i de følgende Dage hørtes de synge fra Grantoppene omkring, dels paa den ny Kirkegaard, dels i Smaaplantagerne i Nærheden af Byen. Vipstjerten (*Motacilla alba*) viste sig med en ♂ 22 Marts, og andet fik jeg ikke at se, kun enlige ♂♂ forskellige Steder, til jeg rejste 31 Marts. En Flok Alliker (*Corvus monedula*) trak over 27 Marts, og samme Dag føjedes Grønirirken til Naaletræernes Gæster.

Mere fik jeg ikke at se af Trækket, for min Afdeling blev forlagt til Bramminge, og jeg maatte søge nye Revierer for min Jagttagelse, dog fik jeg 28 Marts set en Sumphornugle (*Otus brycyotus*) i Spangsberg Mose, før jeg tog af Sted; men den kan godt have været i Nærheden hele Vinteren.

YNGLENDE SKOVSNÆPPER.

AF

O. HELMS.

At Skovsnæppen yngler — paa sine Steder endda ikke helt sjældent — her i Landet, er der af og til meddelt Eksempler paa her i Tidsskriftet, bl. a. i A. Koefoeds Afhandling: »Skovsnæppens (*Scolopax rusticola*) Yngleforhold i Danmark« i Tidsskriftets 1. Aargang.

Overinspektør I. Lehn-Schiöler, Brahetrolleborg, meddelte mig 13 April, at der i en af Grevskabets Skove var fundet en Snæpperede, og opfordrede mig til at deltage i en Ekspedition, som den næste Dag skulde ud for at se og fotografere Fuglen. Den 14 April drog vi da afsted, og var, da vi kom til Reden, bleven en Skare paa 5 Mand. Reden fandtes let nok; inde i en Ellebevoksning ca. 10 m borte fra en Skovvej laa Snæppen paa Rede ved Foden af en El. Den var ikke svær at faa Øje paa; naar man ved, hvor svært det ellers kan være at faa Kig paa en paa Jorden rugende Fugl, undrede man sig nærmest over, hvor tydeligt Snæppen tegnede sig imod Omgivelserne; nu siger man jo gerne, at Snæppens Farve passer til Skovbundens visne

Løv, men det var der, som Billederne viser, ikke meget af her paa Stedet, mere derimod af Pinde og tørre Græstotter. Kameraet blev forsigtig stillet op og en Plade taget i nogen Afstand; derpaa rykkedes det efterhaanden nærmere, tilsidst saa nær som det overhovedet kunde komme, og under alt dette laa Snæppen tilsyneladende uanfægtet, tiltrods for at vi stod 5 Mennesker lige omkring den. At den ikke villigt forlod Reden, vidste vi vel; som nævnt laa Reden ved Foden af en El, og denne El, der fra Roden havde to Stammer, skulde fældes. Dagen iforvejen havde en Skovarbejder fældet den ene Stamme og vilde gaa om paa den anden Side for at tage fat paa den anden, og da var det, at han fandt Snæppen, der under Træets Hugning havde ligget ganske rolig paa Reden.

Den følgende Dag blev dens Æg fotograferede, og det var Meningen, at der skulde have været taget et Fotografi af Dunungerne, men de havde forladt Reden, før man tænkte sig; knap en Uge efter, at vi havde været der, laa nemlig et Æg tilbage og Skallerne af 3, m. a. O. Ungerne var komne ud og spadserede bort fra Reden.

Æglægningen hos denne Snæppe er altsaa begyndt i de sidste Dage af Marts, hvad der nok er værd at lægge Mærke til, naar man husker paa den Opfattelse, der jævnlig gør sig gældende, at man rolig kan skyde væk paa Snæpperne til hen i April; Forholdet er imidlertid det — ved Snæppen sikkert saaledes

som vi ved det om andre Fugle — at en stor Del af de her i Landet ynglende Fugle kommer først, og senere de, der drager igennem paa Rejsen imod Nord.

Ogsaa andetsteds fra er der i dette Foraar berettet om ynglende Snæpper. Saaledes meddeler kgl. Skovfoged Jensen-Tusch, at han i en af Skovene ved Silkeborg 26 Maj saa 3—4 Unger, der skønnedes at være noget over 14 Dage gamle, og kgl. Skovfoged Fr. Erhardt saa 7 Juni i en Naaletræsbevoksning i Østerskoven ved Silkeborg en Snæppe fulgt af 2 langbenede Unger af Størrelse som en Stær.

†

OTTO HERMAN.

Med Otto Herman, som døde 27 December 1914, er en af de ejendommeligste Personer blandt Europas Ornithologer gaaet bort. Alene hans Ydre med den karakteristiske Patriarkskikkelse maatte man lægge Mærke til, og skøndt højt oppe i Aarene var han til det sidste fuld af Liv og Energi, en aandfuld og begejstret Forfatter og Taler.

Kan man undertiden om en afdød sige, at hans Liv skred jævnt frem ad de afstukne Baner, saa gælder det modsatte om Otto Herman. Hans Løbebane var saa uregelmæssig og ejen-